

หากแม่...เลือกเกิดเองได้!!!

นำเสนอเมื่อ : 23 พ.ค. 2552

หากแม่...เลือกเกิดเองได้...

มนุษย์เราทุกคนที่เกิดขึ้นมาบนโลกใบนี้ ไม่มีสิทธิ์ที่จะเลือกมีร่างกายที่สมบูรณ์พร้อมทุกอย่าง ชาวพุทธเชื่อว่าร่างกายจะเป็นอย่างไรนั้นเป็นไปตามบุญกรรม แต่อีกหลายคนเกิดมามีร่างกายครบอาการ 32 แล้ว ก็ยังไม่พอใจตามที่ธรรมชาติให้มา เช่น อยากขาว อยากจมูกโด่ง อยากคิ้วดก อยากมีตาสองชั้น อยากสูง อยากหุ่นดี เอวบาง รานอย อะไรต่อมิอะไรอีกหลายอย่าง ไปๆ มาๆ ทำเหมือนกับว่าร่างกายคนเราสามารถตัดแปลงได้เหมือนหุ่น อะไรทำนองนั้นแหละ

ความอยากที่ยกมาเป็นตัวอย่างข้างต้นนี้เป็นบ่อเกิดแห่งธุรกิจเกี่ยวกับความงามที่มีชื่อว่า “**ธุรกิจเสริมความงาม**” ขึ้นมา ซึ่งเป็นธุรกิจที่สังคมยอมรับ ยิ่งไปกว่านั้น ยังเป็นอาชีพที่ก่อให้เกิดธุรกิจอื่นตามมาอีกหลายอย่าง และที่แพร่หลายและรู้จักกันมากที่สุดในกลุ่มผู้รักสวยรักงาม คือ ธุรกิจการผลัดและจำหน่ายเครื่องสำอางเสริมความงามมากมายหลายชนิดนับไม่ถ้วน ที่เป็นภัยต่อร่างกายก็มีไม่น้อย ที่พอปกปิดไว้ได้ก็ปกปิด และอีกอาชีพหนึ่งคือ **ศัลยกรรมตกแต่ง** (Plastic surgery) ซึ่ง ต้องอาศัยแพทย์ผู้เชี่ยวชาญด้านศัลยกรรมตกแต่งโดยเฉพาะ จึงจะได้ผลสมใจนึก แต่ต้องเสียค่าใช้จ่ายค่อนข้างสูงถ้าเปรียบเทียบกับที่หมอเถื่อน (Quack doctor) และหมอที่ขาดทักษะรับทำให้กับลูกค้า ในกรณีหลังนี้แม่จะเสียค่าใช้จ่ายน้อยกว่า แต่ก็มีความเสี่ยงสูงมาก บางรายถึงกับพิการไปก็มี

ศัลยกรรมตกแต่งที่กล่าวข้างต้นนี้ มักจะเกี่ยวกับร่างกายส่วนใบหน้าเป็นส่วนใหญ่ และมีราคาตั้งแต่เรือนหมื่นขึ้นไปถึงเรือนแสน แล้วแต่ว่าจะตกแต่งส่วนไหนของใบหน้า เป็นต้นว่า **คนเกาหลีเที่ยวหนายน ดึงหน้าให้ตึงบาง** เปลี่ยนใบหน้าให้ผิดไปจากเดิมบาง เพื่อไม่ให้ใครจำได้ ซึ่งมักจะเกิดกับคนที่หลบหนีเข้าประเทศ คนที่หลีกเลี่ยงความผิด สิวใหญ่บางคนไม่เชื่อหมอไทยออกไปเสริมความงามยังต่างประเทศ ต้องจ่ายเป็นเงินดอลลาร์ ชาติค่าเป็นเงินไทยแล้ว จัดว่าเป็นค่าใช้จ่ายที่สูงมากทีเดียว นี่ยังไม่รวมค่าเดินทางค่ากินอยู่อะไรอีกอีกจิปาถะ แต่ความจริงแล้วหมอไทยมือไม่แพหมอฝรั่ง แต่ต้องเลือกหุ่น้อย ทุกวันนี้แม่ฝรั่งเองก็เข้ามาใช้บริการของหมอไทยจำนวนไม่น้อย หลายท่านคงจะได้ยินได้ฟังมาแล้ว จะว่าไปแล้วคนไทยเรานี้ก็ไม่ไช่ธรรมดา แม่แต่มหาปราชญ์อย่างอริสโตเติลก็เคยชมไว้ว่า “**คนเอเชียนั้นฉลาด แต่ขาดสปิริต**” คงจะหมายความว่าคนเอเชียนั้นหัวดี แต่ทำอะไรไม่หนักแน่นจริงจัง

นอกจากนี้เพราะความอยุ่ยากจะมีหุ่นดีของผู้หญิงนี้เอง จึงทำให้เกิด “ยู” ขึ้นมาหลากหลายชนิด เช่น ยาลดความอ้วน เป็นต้น และยาลดความอ้วนนี้เป็นที่นิยมสำหรับผู้ที่ต้องการลดความอ้วนมาก จะราคาเม็ดละเท่าไรไม่สนใจ ขอให้ได้ผลมูหุ่นดี (ตามคานิยม) ก็เป็นพอ แต่นั่นแหละสุขภาพร่างกายของผู้ชายแตกต่างกัน ความชำนาญของหมอก็ต่างกัน จึงมีเหตุการณ์ที่นาเศราปรากฏให้เห็นเสมอว่า ผู้ที่กินยาลดความอ้วนมักจะได้รับผลข้างเคียงของยาในทางลบ ถ้าจะว่ากันตรงๆ แล้ว การลดน้ำหนักที่ถูกต้องปลอดภัยไม่มีผลเสียตามมาคือ การออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ รับประทานอาหารให้ครบทั้ง 5 หมู่ โดยมีการควบคุมอาหารที่พอเหมาะ งดการบริโภคอาหารตามใจปาก โดยเฉพาะของหวานที่มาจากน้ำตาลและของมันๆ ควรบริโภคให้น้อยที่สุด ยิ่งไปกว่านั้นนักวิจัยชาวญี่ปุ่นเคยทำการศึกษาวิจัยที่จังหวัดเพชรบุรี ว่าทำไมที่เมืองเพชรจึงขึ้นชื่อว่ามีมือปืนมาก และได้ผลสรุปออกมาว่าเป็นเพราะกินของหวานมากนั่นเอง ฉะนั้น ขึ้นชื่อว่าของหวานไทยแล้ว ไม่มีที่ไหนจะหวานเท่าของเมืองเพชร

เรื่องของหวานทำให้ดูร้ายนี้ ก็ตรงกับความเชื่อของคนโบราณบ้านนอกบางท้องถิ่นว่า **“เวลาได้ลูกหมามาเลี้ยง ถ้าอยากจะให้มันกักคน ต้องเคี้ยวอ้อยผสมข้าวให้มันกิน พอโตขึ้นจะเป็นหมากักคนแน่”** จะจริงเท็จอย่างไร ผู้เขียนไม่กลายืนยัน เพียงแต่เก็บมาเล่าสู่กันฟังเพื่อประเทืองปัญญาเท่านั้น อย่างไรก็ตาม เชื่อว่าทุกคนอยากจะทำร่างกายของตนสมบูรณ์สวยงาม จึงมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงตัวเองทุกวิถีทางเท่าที่จะทำได้ แต่คนอีกกลุ่มหนึ่งไม่ได้หวังอะไรมากมาย เพียงขอให้มึร่างกายครบอาการ 32 ก็พอ แต่ในเมื่อความจริงมันเป็นไปได้ ก็ต้องหาของเทียมมาทดแทน ของเทียมที่ว่านี้สามารถสร้างขึ้นมาจากโรงงานแทนแขนขาที่หายไปได้พอสมควร แต่ดวงตาและหู ไม่สามารถทดแทนได้ด้วยของเทียม จะทำได้ก็แค่ช่วยขยายการทำงานหรือการรับรู้ของมันให้ดีขึ้นเท่านั้น ผู้คนที่ประสบปัญหาสุขภาพร่างกายพิการ ย่อมมีปมด้อยกันทุกคน แต่คุณเหล่านี้สามารถปลมด้อยของตนได้โดยการสร้างความสามารถขึ้นมาทดแทนได้หลายวิธี แล้วแต่พรสวรรค์ของแต่ละบุคคล และความสามารถของพวกเขาไม่ด้อยไปกว่าคนที่มึร่างกายครบอาการ 32 เลย แถมยังเป็นอาชีพหาเงินเลี้ยงดูครอบครัวได้อีกด้วย เช่น คนตาบอด เราจะเห็นได้เสมอในประเทศเรา พวกเขาออกจากบ้านไปร้องเพลงเพื่อแลกกับเศษเงิน ที่คนใจดีหยิบยื่นให้ แต่คนที่มึร่างกายสมบูรณ์ครบอาการ 32 ไปยื่นขอทานนั้น ควรพิจารณาตัวเอง และเราจะพบมากขึ้นทุกวัน บางคนนอกจากจะขอเราแล้วยังพูดว่าเราเหมือนเขาเป็นเจ้าของเงินก็มี จึงนึกคิดว่าสังคมทุกวันนี้เกิดอะไรขึ้น

ในส่วนของคนพิการทางร่างกายมีหลายคนที่น่าชื่นชมในความพยายามของเขา โดยเฉพาะคนพิการในต่างประเทศบางคน มีความสามารถพิเศษเหลือเชื่อ เช่น ในสหรัฐอเมริกาเจ้าของและผู้จัดการโรงเรียนนักสืบ ประธานจัดงานประกวดนางงามเปลือย เป็นต้น ก็เป็นคนพิการนั่งรถเข็น แต่มีมันสมองและความสามารถในการบริหารกิจการของตนเป็นเลิศ หรืออย่างในบานเราก็มีให้เห็นในหลายสาขาอาชีพ และที่เหลือเชื่อก็คือคนตาบอดเป็นช่างซ่อมโทรทัศน์ ถ้าเป็นช่างซ่อมวิทยุก็พอจะเป็นไปได้ในความคิดของคนทั่วไป เพราะอย่างน้อยก็ยังมีหูสำหรับฟังเสียงว่ามันดีหรือไม่ดี นอกจากนี้ที่ปรากฏแก่สายตาของประชาชนบ่อยครั้ง ก็คือการแข่งขันกีฬาคนพิการ ทั้งระดับชาติและระดับนานาชาติ และมีอีกหลายคนที่สามารถประกอบธุรกิจส่วนตัว เช่น คุณสมู (นามสมมุติ) เรียนจบมาทางช่างยนต์ ตอนนั้นเปิดอู่ซ่อมรถ เป็นกิจการของตัวเอง สามารถสร้างชีวิตให้สมบูรณ์พูนสุขได้ด้วยตัวของเขาเอง คุณสมูปอง (นามสมมุติ) ตาบอด แต่สามารถเรียนจบถึงขั้นปริญญาตรี ดีกว่าคนตาดีอีกหลายคน ทั้งยังมีกิจการนวดแผนโบราณเป็นของตนเองด้วย เท่าที่ยกมาอาจนี้พอจะชี้ให้เห็นได้ชัดว่า ความสำเร็จจะมาคู่กับความพยายามและความอดทนเสมอ จากการ์ตูนพูดคุยกับ “คุณสมูปอง” ๑ พูดว่า การที่เราได้เกิดมาเป็นมนุษย์นี้ ก็นับว่าเป็นลาภอันประเสริฐแล้ว ถึงแม้ว่าร่างกายของเราจะไม่สมบูรณ์เหมือนคนอื่นเขา แต่เรายังสามารถเลือกที่จะดำเนินชีวิตของเราได้ เลือกที่จะเป็นคนดีของสังคม เลือกที่จะทำให้ชีวิตมีความสุขได้ โดยไม่ต้องไปคิดถึงปมด้อยที่ตัวมี ขอแต่อย่าให้เรามีความท้อแท้ และเฝ้ามองปมด้อยของเราไปในทางบวก แล้วผลที่ตามมาก็จะออกมาเป็นบวก อย่างที่นักจิตวิทยาท่านหนึ่งพูดว่า **“Positive in positive out” (PIPO)** กับเป็นเรื่องดีเสียอีกที่ดวงตาของเขามองไม่เห็น **“ถ้าเกิดว่าวันใดวันหนึ่งดวงตาของเรานั้น เกิดปาฏิหาริย์สามารถมองเห็นได้ แต่สิ่งที่เรามองเห็นนั้น มันไม่ได้วิจิตรตระการตาเหมือนอย่างที่คิด ถ้าเป็นอย่างนี้ขอกลับไปตาบอดเหมือนเดิมดีกว่า”** คนพิการท่านนี้พูดทิ้งท้าย

และคนพิการอีกหลายคนที่ยังต่อสู้ชีวิตเพื่อความอยู่รอด เพื่อเลี้ยงปากเลี้ยงท้องของตัวเอง ยิ่งไปกว่านั้นบางคนยังเลี้ยงพ่อแม่ที่แก่ชราอีกด้วย นับเป็นสิ่งที่น่าสรรเสริญยิ่ง

คนพิการที่อยู่ในสังคมคนยากจน ถึงแม้จะอดมือกินมือ แต่เขาก็มองมีอิสระได้เห็นหรือสัมผัสกับสังคมภายนอก มีโอกาสได้สังคมกับเพื่อน พอได้ปรับทุกข์ในยามเหงา มีคนรอบข้างคอยปลอบใจเวลาท้อแท้ ได้สัมผัสกับโลกภายนอกบ้าง ถึงแม้ร่างกายจะไม่สมบูรณ์ แต่ก็สามารถดำเนินชีวิตเยี่ยงคนปกติได้ สามารถที่จะหาความสุขได้หลายรูปแบบแม้ตาจะบอด

แต่คนพิการที่เกิดมาในสังคมคนรวยแล้วจะมีชีวิตเป็นอย่างไร ถ้าดูผิวเผินก็ดูเหมือนจะเป็นโอกาสดีที่ไม่ได้เกิดมาในสังคมคนจน ไม่ต้องดิ้นรนหาเลี้ยงตัวเอง ไม่ต้องอดมือกินมือ มันคงจะเป็นเรื่องดีถ้าคนพิการที่เกิดมาในสังคมคนรวยและมีคุณแม่ที่ไมแค้นต่อสังคมจอมปลอม เด็กพิการก็จะได้มีโอกาสเรียนหนังสือ มีเพื่อนเล่น มีสังคมที่กว้างขวาง แต่ใครจะรูปร่างว่า คนพิการคนหนึ่งในรอบครัวที่ร่ำรวย มีอาหารการกินบริบูรณ์ทุกมื้อ มีนม มีผลไม้ เพียบพร้อม แต่ต้องนอนร้องไห้ทุกคืน เพราะความพิการ ความไม่สมประกอบของร่างกาย เป็นความพิการที่พ่อแม่คิดว่า เป็นตัวกาลกิณี เป็นตัวขัดโชคขัดลาภ เป็นเหตุเสียใจในครอบครัว เพราะตอนที่เธอเกิดมาบังเอิญไฟเกิดไหมบ้านทั้งหลัง พ่อแม่มีความฝังใจตลอดมาว่า เธอเป็นตัวกาลกิณี ความจริงใครก็คงไม่อยากจะไฟไหม้บ้าน และเธอเองก็คงไม่อยากจะเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้น ถึงแม่ไฟจะไหม้บ้าน ด้วยฐานะร่ำรวยยังมีเงินทอง จึงไม่เดือดร้อนอะไร แต่ความคิดที่ว่าลูกที่เกิดมาพิการเป็นตัวกาลกิณีนี้ มันเป็นปมด้อยที่ฝังใจและคอยซ้ำเติมปมด้อยที่มีอยู่แล้วให้หนักขึ้นไปอีก เหมือนกับพ่อแม่ที่ตำหนิลูกตัวเองว่าไม่เก่งเหมือนลูกคนอื่นคนนั้น แต่ตัวพ่อแม่เองก็ไม่ได้สร้างเหตุไฉน มีแต่อยากจะได้ผลอย่างเดียว ผู้เขียนเชื่อว่าถ้าเป็นไปได้เธอคงไม่อยากจะอยู่ในสภาพที่เธอกำลังเผชิญอยู่เป็นแน่ ตาเธอไม่พิการ แต่เธอก็ไม่เคยจะมีโอกาสได้มองสิ่งที่สวยงาม คงขังตัวเองอยู่แต่ในห้อง ไม่มีโอกาสจะได้ออกไปเที่ยวเตร่กับคนในครอบครัวที่มีร่างกายปกติ ดูราวกับว่าเธอไม่เป็นสมาชิกที่แท้จริงของครอบครัว

เสียงร้องไห้ด้วยความเศร้าใจของผู้หญิงคนหนึ่งดังออกจากห้องสี่เหลี่ยมที่มุมบ้านทุกคืน พร้อมกับเสียงเพลงที่แสนเศร้า มันทำให้คนที่ได้ยินเสียงนั้นรู้สึกเศร้าใจไปด้วยเพราะความสงสาร และคำถามหลายคำถามก็วิ่งเข้ามาในสมองของผู้เขียนว่า อะไรทำให้เธอร้องไห้ได้ถึงขนาดนั้น แล้วใครจะมาปลอบโยนเวลาเธอร้องไห้ เพราะความวุ่นวายที่ขาดผู้ให้ความอบอุ่น มันช่างเหมือนกับคำพังเพยที่ว่า **“เวลาเราหัวเราะ คนทั้งโลกหัวเราะด้วย แต่เวลาเราร้องไห้ เราร้องไห้คนเดียว”** เธอคงไม่เคยได้ยินคำพังเพยนี้ เพราะเธอถูกกำหนดให้อยู่แต่ในห้องแคบๆ ของเธอเท่านั้น

จากเสียงร้องไห้อย่างโหยหวนในบางครั้ง ทำให้ผู้เขียนอยากรู้จักเจ้าของเสียงนั้น ผู้เขียนได้เข้าไปในบ้านหลังนั้นในฐานะคนงาน จึงได้มีโอกาสพบเห็นเธอ ผู้เขียนได้เข้าไปทำความสะอาดในห้องของเธอ ครั้งแรกที่ได้เห็นเธอ มีความรู้สึกสงสารอย่างจับใจ

“เธอเป็นโปลิโอ” แขนขาเธอลีบจนไม่สามารถจะเดินไปไหนได้ ลูกขี้ยืนก็ไม่ได้ จะไปทางไหนก็ต้องคลานไป จนเข้าทั้งสองข้างด้านไปหมด ฝ่ามือทั้งสองข้างก็ด้านพองๆ กับเข่า ยิ่งไปกว่านั้นเธอไม่สามารถพูดชัดถ้อยชัดคำเหมือนคนปกติและสายตาของเธอแม่จะปกติดีทั้งสองข้าง แต่เธอมีสิทธิ์มองได้เฉพาะในห้องเล็กๆ ของเธอและใช้เวลาทั้งหมดไปวันๆ โดยการดูโทรทัศน์อย่างเดียว เธอไม่มีสิทธิ์ที่จะออกไปนอกบริเวณที่พ่อแม่กำหนดไว้ ส่วนหูของเธอมีสิทธิ์ได้ฟังแต่เสียงเพลงและเสียงพี่เลี้ยงเท่านั้น พี่เลี้ยงของเธอเล่าให้ผู้เขียนฟังว่า พ่อแม่เธอพยายามปกปิดมิให้ใครรู้ว่าครอบครัวที่ดูผิวเผินว่าสมบูรณ์พร้อมทุกอย่าง จะมีลูกพิการอยู่คนหนึ่ง สังคมภายนอกรู้แต่เพียงว่ามีลูก 4 คนเท่านั้น คือ ลูกที่มีร่างกายสมบูรณ์ มีการศึกษาสูง เป็นนักเรียนนอกกันหมด มีอนาคตสดใส และเด่นดังในวงสังคม แต่ลูกอีกหนึ่งคนต้องอยู่แต่ในห้อง ไม่มีโอกาสได้เห็นโลกภายนอก ไม่ผิดอะไรกับคนที่อยู่ในโลกมืด แม่แต่เพื่อนเล่นสักคนก็ไม่มี ต้องอยู่กับพี่เลี้ยงที่มีหน้าที่ให้ข้าวให้น้ำเท่านั้น พี่เลี้ยงเล่าว่าเธออยากจะคุยกับเรา แต่เราไม่เข้าใจเวลาเธอพูด ดังนั้นการสื่อสารจึงไม่เป็นผล บางครั้งหลังจากเธอร้องไห้แล้ว เธอจะมานั่งคุกเข่าไหว้พระ ไข่มื้อที่คดงอของเธอชนกันในท่าไหว้ แล้วอธิษฐาน พอพี่เลี้ยงเล่าถึงตอนนี้ผู้เขียนรู้สึกดีใจว่า อย่างน้อยเธอก็ยังมีพระพุทธรูปเจ้าคอยรับฟังปัญหาอยู่ในใจของเธอ ถึงแม่พระพุทธรูปจะตอบรับเธอไม่ได้ เธอก็คงจะสบายใจที่ได้พูดถึงความในใจของเธอ และเป็นกำลังใจให้เธอมีชีวิตอยู่ต่อไปในห้องสี่เหลี่ยมนั้น

เรื่องราวของหญิงสาวคนนี้ก็คงเป็นสิ่งเตือนใจให้กับผู้ปกครองอีกหลายท่านที่มีคนพิการในครอบครัว จึงได้ปล่อยลูกของท่านให้มีอิสระภาพเหมือนคนธรรมดาทั่วไปบ้าง คนที่พิการทางร่างกาย

หากได้มีโอกาสใช้ชีวิตเหมือนกับคนปกติ จิตใจของเขาก็จะไม่พิการตาม อาจจะมีข้อแหว่งอยุ่เป็นครั้งคราวบ้าง แต่ก็คงจะไม่ทุกขระทมเหมือนกับรายที่ผู้เขียนนำมาเล่านี้ และที่น่า**ตำหนิมากที่สุดก็คือคนที่มืร่างกายสมบูรณ์ แต่จิตใจของเขากลับพิการ** คือเป็นคนไม่สู้โลกสู้ชีวิต หนักไม่เอา เบาไม่สู้ มีชีวิตอยู่ไปวันๆ ไม่ทำตัวให้เป็นประโยชน์แก่ตนเองและผู้อื่น.

ขอบคุณที่มาข้อมูล

คลิก ฟังเพลง ปรรารถนา >>> <http://charyen.com/jukebox/play.php?id=27632>

